

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie przeciwko **P. J. i P. Ł.**

po rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu w dniu 10 kwietnia 2024 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

zawartego w postanowieniu z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt X K 7/24

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt X K 7/24, Sąd Rejonowy w Rzeszowie zwrócił się do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k. o przekazanie sprawy P. J. i P. Ł. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu Sąd wnioskujący wskazał, że sprawa dotyczy oskarżonych P. J. – byłego Naczelnika Zarządu w R. Centralnego Biura Śledczego Policji oraz P. Ł. – byłego funkcjonariusza tej jednostki. Obaj oskarżeni z racji sprawowanych przez nich w latach 1998-2020 funkcji znani są w lokalnym środowisku sędziowskim. Z racji długoletniej służby mieli styczność z sędziami Sądu Rejonowego w Rzeszowie na płaszczyźnie zawodowej i niewykluczone, że utrzymywali także prywatne kontakty z niektórymi sędziami tego Sądu. W ocenie Sądu wnioskującego,

rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie z uwagi na wzajemną współpracę sądu i rzeszowskiego CBŚP oraz duże zainteresowanie opinii publicznej tym postępowaniem może wywoływać wrażenie stronnictwa tego Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątku od zasady właściwości miejscowej sądu i powinna mieć zastosowanie jedynie w uzasadnionych przypadkach. Dobro wymiaru sprawiedliwości może być podstawą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu między innymi w takich sytuacjach, w których postronny, obiektywnie oceniający okoliczności procesowe sprawy, obserwator postępowania, świadomy jednak podstawowych reguł rządzących procesem karnym oraz roli i umiejscowienia organów postępowania, mógłby powziąć uzasadnione wątpliwości co do tego, czy sąd właściwy jest w stanie sprawę taką w sposób obiektywny i bezstronny rozpoznać. W ocenie Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie takie okoliczności nie wystąpiły. Brak jest bowiem podstaw do uwzględnienia wniosku w przedmiotowej sprawie tylko z uwagi na to, że oskarżonymi są byli funkcjonariusze R. Centralnego Biura Śledczego Policji.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie, wnosząc o przekazanie przedmiotowej sprawy innemu sądowi równorzędnemu, powinien był wykazać, że *in concreto* z uwagi na istniejące relacje i intensywność kontaktów na gruncie zawodowym lub towarzyskim oskarżonych z sędziami sądu właściwego zachodzi uzasadniona obawa co do ich bezstronności. W niniejszej sprawie Sąd wnioskujący o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. takich relacji i ich intensywności na gruncie zawodowym, czy towarzyskim między funkcjonariuszami rzeszowskiego Centralnego Biura Śledczego Policji, a sędziami Sądu Rejonowego w Rzeszowie nie wykazał. Samo przekonanie wnioskującego Sądu, że wieloletnie kontakty sędziów z oskarżonymi na płaszczyźnie zawodowej mogą stworzyć w opinii publicznej osąd nieobiektywnego rozpoznania niniejszej sprawy, a tym bardziej nieoparte żadnym przykładem przypuszczenie, że kontakty te mogą wkraczać także w sferę prywatną,

są niewystarczające do uwzględnienia złożonego wniosku, zwłaszcza w dużym mieście jakim jest R. oraz wobec dość liczного grona sędziów orzekających w tym mieście, jak i pracujących w nim funkcjonariuszy różnych organów ścigania.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia wniosku o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]